

Δομήνικος Κοντολέων

Οι εχθροί μου

2020

Αθήνα

Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής Θεάτρου Πορεία

Στη δικιά μου «Α»...

Ο Δομήνικος Κοντολέων γεννήθηκε στις 8 Νοεμβρίου 1980 στην Αθήνα. Έχει εργαστεί ως δημοσιογράφος στον έντυπο Τύπο. Δούλεψε επίσης στην Ελληνική Εθνική Επιτροπή της UNICEF (Τομέας Επικοινωνίας). Έχει παρακολουθήσει σεμινάρια δημιουργικής (ΙΑΝΟΣ - Χρήστος Οικονόμου) και θεατρικής γραφής (Θανάσης Τριαρίδης) και είναι μέλος της θεατρικής ομάδας «Acting How?».

Έχει γράψει 4 βιβλία, με θέμα την ιστορία των Παναθηναϊκού, Ολυμπιακού, ΑΕΚ (*Ομάδες που έγραψαν ιστορία - 2007- Εκδόσεις Παπαδόπουλος*) και της Εθνικής Ομάδας (*Εθνική Ελλάδαος γεια σου! - 2008 - Εκδόσεις Παπαδόπουλος*). Στο προσωπικό του blog, <https://dominikos.blogspot.com/> διατίθενται ελεύθερα προς ανάγνωση τα 4 θεατρικά έργα (*Αγοράκι, Doomed, Daisy Bell, Cave Canem*), που μέχρι σήμερα έχει δημιουργήσει.

Τηλέφωνο επικοινωνίας: 6973396879

E-mail: dominikos26@gmail.com

Facebook: Dominikos Kontoleon

Το θεατρικό έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία [Οκτώβριος 2019 - Μάιος 2020] με εισηγητές τους Θανάση Τριαρίδη και Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο «Οι εχθροί μου» του Δομήνικου Κοντολέων διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

[Creative Commons BY NC ND](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τον συγγραφέα.

Περίληψη

Υπάρχει ένας μύθος που λέει πως για ν' αποκτήσεις δύναμη και να ορίζεις ο ίδιος τη ζωή σου, θα πρέπει να ξεριζώσεις την καρδιά του μεγαλύτερου σου εχθρού.

Ο 18χρονος Δ, έχει από μικρός ακριβώς αυτό το όνειρο... Ν' αποφασίζει ο ίδιος για την πορεία της ζωής του. Όμως δεν πιστεύει πως κάτι τέτοιο είναι ρεαλιστικό να συμβεί...

Όταν μαθαίνει για τον σχετικό μύθο αρχίζει να σκέφτεται ποιος θα μπορούσε να είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του. Και τότε βρίσκεται σε δίλημμα...

Κι αυτό γιατί καταλήγει πως είτε θα πρέπει να είναι κάποιο από τα πιο κοντινά του πρόσωπα, που με την αγάπη τους τον εμποδίζουν να πετύχει το στόχο του, είτε κάποιο αποδεδειγμένα διεφθαρμένο άτομο, εκπρόσωπος της εξουσίας...

Έτσι, ακολουθεί μια σειρά συναντήσεων με την κοπέλα με την οποία είναι ερωτευμένος, τον πατέρα του, έναν μεγαλοδημοσιογράφο, καθώς και με τον συγγραφέα που αποκάλυψε το μύθο.

Ο Δ είναι έτοιμος να ξεριζώσει την καρδιά ενός απ' αυτούς, έτσι ώστε να επιβεβαιώσει τον μύθο. Όμως αυτές οι συναντήσεις δεν καταλήγουν πουθενά.

Ο Δ, παγιδευμένος στις σκέψεις και τα συναισθήματά του, δεν μπορεί να φτάσει μέχρι το τέλος...

Τότε, αποφασίζει πως ο μεγαλύτερός του εχθρός δεν είναι άλλος από τον ίδιο του τον εαυτό... Και επιχειρεί να ξεριζώσει τη δικιά του καρδιά.

Την τελευταία στιγμή όμως, όλα θα ανατραπούν...

ΠΡΟΣΩΠΑ

Δ

A (φίλη και αγαπημένη του Δ)

Π (μεγαλοδημοσιογράφος)

M (πατέρας Δ)

B (συγγραφέας)

Σκηνή 1^η

(Μέσα σε μια καφετέρια. Ένα αγόρι κι ένα κορίτσι κάθονται σ' ένα τραπέζι. Ο ένας απέναντι από τον άλλον. Η κοπέλα δείχνει ανήσυχη. Κοιτά διαπεραστικά το αγόρι. Ανάβει τσιγάρο).

A: Αρρυθμίες;

Δ: Ναι. Όλο και συχνότερα τις τελευταίες μέρες.

A: Δεν μπορεί να σοβαρολογείς.

Δ: Και όμως.

A: Υπάρχει κίνδυνος;

Δ: Λογικά δεν είναι κάτι ανησυχητικό. Αλλά θα χρειαστεί παρακολούθηση.

A (αγχωμένα): Κι από μένα τι θέλεις;

Δ: Είσαι ο μόνος άνθρωπος που με ηρεμεί.

(Η Α χαμογελά αμήχανα).

A: Πάντα υπερβολικός.

Δ (κλείνοντάς της το μάτι): Όχι, έχω και αποδειξεις πια.

A: Τι εννοείς;

Δ: Έβαλα holder. Και οι μόνες στιγμές που η καρδιά μου έδειχνε φυσιολογικούς παλμούς, ήταν όταν ήμασταν μαζί.

A: Ουάου.

(Το πρόσωπο του Δ σκοτεινιάζει).

Δ: Όλες τις υπόλοιπες...

A: Ξέρω.

Δ: Ο γνωστός θυμός.

A: Πρέπει να βρεις έναν τρόπο να...

(Ο Δ τη διακόπτει).

Δ: Δε γίνεται. Όταν σχεδόν όλα γύρω σου έχουν γαμηθεί, απλά δε γίνεται.

A: Κάτι πρέπει να κάνεις όμως.

Δ: Είναι στιγμές που χάνω τον έλεγχο, το ξέρω. Αλλά...

(Η Α του πιάνει το χέρι).

A: Ίσως σου κάνει καλό να μου τα ξαναπείς.

Δ: Μπορεί και να το κάνει χειρότερο.

A: Σε παρακαλώ.

Δ: Ας είναι.

A: Σ' ακούω λοιπόν.

Δ: Είναι φορές που... Και τον τελευταίο καιρό μου συμβαίνει σχεδόν καθημερινά. Όταν περπατάω. Όταν οδηγώ. Στη Σχολή. Στο σπίτι. Νιώθω σαν όλοι γύρω μου να κινούνται σε αργή κίνηση. Ή μάλλον... Ότι εγώ πάω σε fast forward. Δεν ξέρω τελικά τι από τα δυο ισχύει. Σε κάθε περίπτωση, απλά δε μπορώ να συντονιστώ.

A: Καταλαβαίνω.

Δ: Στο σπίτι. Με τον πατέρα μου. Μονίμως νιώθω σα να δίνω εξετάσεις. Ό,τι κι αν κάνω. Ό,τι κι αν πω. Ποτέ δεν είναι αρκετό. Αισθάνομαι ανεπαρκής. Ανίκανός. Εκείνος βέβαια επιμένει πως δεν είναι έτσι. Πως όλα είναι στο μυαλό μου. Εγώ όμως...

A: Γονιός είναι. Μην τον παρεξηγείς.

Δ: Κι ύστερα κάθομαι στον υπολογιστή. Σερφάρω. Διαβάζω τα νέα. Και θυμώνω. Πολύ. Θέλω ν' αντιδράσω, αλλά δεν βρίσκω τον τρόπο.

(Η Α τον σταματά).

A: Το ξέρεις πως αυτός ο κόσμος μπορεί και να μην αλλάξει ποτέ ε; Ίσως απλά θα έπρεπε να βρεις έναν τρόπο να επιβιώσεις.

Δ: Η εύκολη λύση.

A: Και τι θα κάνεις; Θα πάρεις κανένα καλάσνικοφ και θα αρχίσεις να ξεβρωμίζεις τον τόπο;

Δ: Ορισμένες φορές αναρωτιέμαι πως θα ήταν αν είχα τη δύναμη να παίρνω εγώ τις αποφάσεις. Όχι οι εχθροί μου.

A: Οι ποιοι;

Δ: Οι εχθροί μου.

A: Είσαι μόλις 18 και ψάχνεις για εχθρούς;

Δ: Δεν τους ψάχνω. Ξέρω ποιοι είναι.

A: Πρώτη φορά μου το λες αυτό.

Δ: Ίσως γιατί είσαι η μόνη που νιώθω πως...

A: Πως;

Δ: Συγχρονίζόμαστε.

(Η Α παίζει αμήχανα με τα μαλλιά της).

A: Όλο εκπλήξεις είσαι σήμερα...

Δ: Θέλω να σου πω και κάτι ακόμα.

A: Για τους εχθρούς σου;

Δ: Υπάρχει ένας μύθος.

A: Μύθος;

Δ: Ακριβώς. Εδώ και πολλούς αιώνες.

A: Και τι λέει;

Δ: Αν θες ν' αποκτήσεις ισχύ, να ορίζεις εσύ τη ζωή σου, θα πρέπει να ψάξεις να βρεις ποιος είναι ο χειρότερος σου εχθρός. Κι ύστερα να του ξεριζώσεις την καρδιά και να την καταπιείς.

(Η Α τον κοιτά έκπληκτη).

A: Δε μπορεί να τα πιστεύεις αυτά.

Δ: Μακάρι να τα πίστευα.

A: Μακάρι; Γιατί;

Δ: Γιατί σκέφτομαι πως αν είχε μια δόση αλήθειας, ίσως να ήταν η λύση που ψάχνω.

A: Το ξέρεις πόσο μ' αρέσουν τα παραμύθια. Αλλά εδώ μιλάμε για...

(Ο Δ αλλάζει απότομα κουβέντα).

Δ: Θα μου δώσεις ένα τσιγάρο;

A: Μα δεν έχεις καπνίσει ποτέ.

Δ: Μου αρέσει να πολεμάω όλα αυτά τα ποτέ. Κάθε φορά που κάνω κάτι για πρώτη φορά, σκοτώνω κι ένα γαμημένο «ποτέ».

(Η Α του δίνει μηχανικά ένα τσιγάρο. Ο Δ το ανάβει. Η πρώτη ρουφηξιά τον πνίγει).

A: Στο είπα.

Δ: Καιρός ν' αρχίσει να με πνίγει και κάτι πραγματικό.

A: Να σου βάλω λίγο νερό;

(Ο Δ της χαϊδεύει το μάγουλο).

Δ: Βαρέθηκα, καταλαβαίνεις; Δεν αντέχω άλλο. Συνέχεια νιώθω να έχω έναν κόμπο στο λαιμό. Έναν λυγμό που ψάχνει μια διέξοδο. Αλλά δε βρίσκει. Συνεχώς υποχωρεί, κρύβεται. Και το κλάμα δεν έρχεται ποτέ. Πόνος. Βουβός πόνος. Αυτό είναι.

A: Άσε με να σε βοηθήσω.

Δ: Βοηθάς. Ίσως να μην το καταλαβαίνεις, αλλά και μόνο που είσαι εδώ, βοηθάς.

A: Αλήθεια;

Δ: Στο είπα. Όταν είμαστε μαζί ήρεμο.

A: Πόσο χαίρομαι.

Δ: Ξέρεις είναι περίεργο.

A: Ποιο πράγμα;

Δ: Φυσιολογικά θα έπρεπε οι αρρυθμίες να εμφανίζονται κάποιες στιγμές σαν αυτήν.

A: Με κάνεις και κοκκινίζω.

Δ: Η καρδιά χτυπά ακανόνιστα όταν έχεις δίπλα σου αυτόν που αγαπάς, έτσι δε λένε;

(Η Α χαμογελά αμήχανα. Ύστερα σηκώνεται).

A: Πρέπει να φύγω.

Δ: Από τώρα;

A: Έχω μάθημα κι έχω αργήσει.

Δ: Κάθε φορά η ίδια δικαιολογία.

A *(παιχνιδιάρικα):* Έλα μη θυμώνεις.

Δ *(γελώντας):* Σωστά, έχω όλη την υπόλοιπη μέρα για να θυμώσω.

A: Αύριο πάλι λοιπόν.

Δ: Αύριο.

(Ο Δ με την Α, αγκαλιάζονται σφιχτά. Η Α βγαίνει από τη σκηνή. Ο Δ ξανακάθεται. Βγάζει από την τσάντα του ένα σημειωματάριο και αρχίζει να γράφει).

Δ: Οι εχθροί μου... Με ποια σειρά να σας βάλω.

(Ο Δ πιάνει το στήθος του, στο σημείο της καρδιάς. Προσπαθεί ν' αφουγκραστεί τους χτύπους).

Δ: Καλώς ήρθατε πάλι. Μου λείψατε...

(Ο Δ χαμογελά πικρά. Σκοτάδι).

Σκηνή 2^η

(Ο Δ και η Α κάθονται στα σκαλιά, έξω από τη Σχολή τους. Ο Δ την κοιτάζει χαμογελώντας. Η Α φαίνεται εκνευρισμένη).

Δ: Λοιπόν;

Α: Δε με έβαλε στην παράσταση ο μαλάκας.

Δ: Μα είσαι η καλύτερη απ' όλους.

Α: Επειδή δεν του κάθισα, κατάλαβες;

Δ: Ηρέμησε.

Α: Πρέπει δηλαδή να είσαι...

(Ο Δ της πιάνει το πρόσωπο).

Δ: Κοίταξε με.

Α: Δεν είμαι έτσι εγώ.

Δ: Το ξέρω.

Α: Δε με αφορούν όλα αυτά.

Δ: Γράψτους.

Α: Έτσι μου 'ρχεται να τα παρατήσω όλα και να φύγω.

Δ: Κι εμένα; Δε με σιέφτεσαι;

(Η Α κάνει πως δεν τον άκουσε).

Α: Να πάω σ' ένα βουνό και να μη βλέπω κανέναν.

Δ: Ξέρεις είναι αστείο...

(Η Α τον κοιτά με απορία).

Α: Αστείο;

Δ: Συνήθως εσύ είσαι η ήρεμη.

Α: Γαμώτο. Το ξέχασα.

Δ: Ποιο;

Α: Το πρόβλημα που μου είπες. Τις αρρυθμίες σου.

Δ: Ε, και τι μ' αυτές;

Α: Ίσως να σου μεταφέρω τον εκνευρισμό μου. Δεν πρέπει. Και δεν ξέρω αν...

(Ο Δ τη διακόπτει).

Δ: Είμαι καλά.

Α: Σίγουρα;

Δ: Πάντα είμαι καλά όταν είσαι δίπλα μου.

A: Τουλάχιστον για 'σένα όλα πήγαν καλά. Αλήθεια, δε σε φοβίζει που θα παίζεις το Ρωμαίο; Πρώτη φορά στη σκηνή και τέτοιος ρόλος;

Δ: Πρέπει να σκέφτομαι πως θα τα καταφέρω. Αν και θα ήταν καλύτερα να ήσουν εσύ η Ιουλιέτα μου. Μ' αρέσει να μας φαντάζομαι έτσι.

A: Δεν...

Δ: Το έχεις σκεφτεί ποτέ;

A: Εννοείς...

Δ: Εμείς οι δυο. Μαζί.

A: Δεν επιτρέπω στον εαυτό μου να το σκέφτεται.

Δ: Και γιατί;

A: Γιατί δεν πρέπει.

Δ: Μα τι λες;

A: Δεν... *(κομπιάζει)* Δεν είμαι και στην καλύτερή μου φάση αυτό τον καιρό.

Δ *(ελαφρώς ειρωνικά):* Σοβαρά τώρα;

A: Νιώθω μπερδεμένη. Χαμένη.

Δ: Κι εγώ τι ρόλο παίζω εδώ;

A: Δεν έχει να κάνει με σένα.

Δ: Αλλά;

A: Δεν έχω τη δύναμη να βάλω τον εαυτό μου στη διαδικασία να πάρει αποφάσεις.

Δ: Δε θέλεις...

A: Θέλω. Να αφοσιωθώ στις σπουδές μου. Για τα υπόλοιπα, θ' αφήσω το χρόνο να δείξει. Δίχως σχέδια.

Δ: Το καταλαβαίνεις πως αρνείσαι κάτι που υπάρχει ε;

A: Έχω ανάγκη να απομονωθώ. Προσπάθησε να καταλάβεις.
(Ο Δ την κοιτά επικριτικά).

Δ: Και τότε τι υποτίθεται πως είμαστε;

A: Δεν ξέρω.

Δ: Εγώ ξέρω. Τι θέλω να είμαστε.

A: Δεν μπορώ να το κάνω αυτό τώρα.

Δ: Προτιμάς να προσποιείσαι ότι δεν συμβαίνει τίποτα.
(Η Α του χαϊδεύει με το δάχτυλο της τα χείλη).

A: Θέλω χρόνο.

Δ: Δεν είμαι σίγουρος ότι μπορώ να στον δώσω.

A: Και τι προτείνεις;

Δ: Να πάρεις μια απόφαση.

A: Σου είπα. Δεν...

(Ο Δ γυρίζει το κεφάλι του από την άλλη).

Δ: Καλύτερα να φύγεις.

A: Δε θέλω να χάσω...

Δ: Όλα δικά σου τα θες ε;

A: Προσπάθησε να με καταλάβεις.

Δ: Να κάνω δηλαδή αυτό που δεν κάνεις εσύ.

A: Δεν είναι έτσι.

Δ: Και πως είναι;

A: Φοβάμαι.

Δ: Για ποιο λόγο;

A: Πως θα γίνω ένας από τους εχθρούς σου.

(Ο Δ την ακουμπά στο σημείο της καρδιάς).

Δ: Λες; Θα ήτανε λες ποτέ δυνατό;

A: Με φορμάρεις. Αλήθεια σου λέω, καμιά φορά με τρομάζεις.

Δ: Δεν είναι και τόσο κακή ιδέα πάντως. Να σου ξεριζώσω την καρδιά και να την καταπιώ. Έτσι θα την έχω για πάντα δική μου.

(Η Α βγάζει το χέρι του από πάνω της).

A: Δεν είναι αστείο ξέρεις.

Δ: Μιλώ πολύ σοβαρά.

A: Σταμάτα.

Δ: Δεν το είχα ποτέ μου σκεφτεί. Ότι ο μεγαλύτερος εχθρός μου μπορεί να είναι κάποιος που λατρεύω.

A: Αν συνεχίσεις θα φύγω.

(Ο Δ δεν της δίνει σημασία).

Δ: Ανυπομονώ.

A: Να με διώξεις;

Δ: Να κάνω την καρδιά σου ένα με τη δική μου.

A: Πραγματικά με τρομάζεις.

Δ: Είμαι ερωτευμένος μαζί σου.

A: Μη...

Δ: Από εκείνη την πρώτη φορά που σε είδα.

A: Δε θέλω να το ακούσω.

Δ: Στη γραμματεία της Σχολής. Παρακαλούσα να είμαστε στο ίδιο έτος.

A: Φτάνει.

Δ: Κι όταν πρωτοσυστηθήκαμε το ήξερα.

A: Γιατί το κάνεις αυτό;

Δ: Πως θα ήσουν εσύ.

A (παραδομένη): Το είχα καταλάβει.

Δ: Ήμουν σίγουρος.

A: Θες την αλήθεια;

Δ: Το ρωτάς;

A: Είναι περίεργο... Όταν σε πρωτοείδα, ένιωσα σαν να γνωριζόμασταν από πάντα.

(Ο Δ «καρφώνει» το βλέμμα του στα μάτια της).

Δ: Μεταφυσικό.

A: Μου άρεσε που αρχίσαμε να κάνουμε παρέα. Με συνέπαιρναν οι ατέλειωτες συζητήσεις μας. Λάτρευα τα κείμενά σου.

Δ: Είσαι η μόνη που τα έχει δει.

A: Είχαμε πάντα μια ξεχωριστή ενέργεια μεταξύ μας.

Δ: Να 'ξερες πόσες φορές ήθελα να σ' αρπάξω και να σε φιλήσω.

A: Κάθε αγκαλιά μας με έκανε να αισθάνομαι όμορφα. Ακόμα το νιώθω.

Δ: Και τότε που είναι το γαμημένο το πρόβλημα; Πες μου γαμώτο.

A: Δεν ξέρω.

Δ (θυμωμένα): Με δουλεύεις;

A: Απλά δε θέλω να σε πληγώσω.

Δ: Πρέπει κάποια στιγμή να καταλάβεις πόσο ξεχωριστή είσαι και πόσο όμορφα κάνεις τους ανθρώπους γύρω σου να αισθάνονται.

A: Μα ακούς τι λέω; Θέλω να αφοσιώθω στις σπουδές μου. Εγώ. Ούτε τον εαυτό μου δεν πείθω.

Δ: Εγώ θα είμαι εδώ. Πάντα. Στο χέρι σου είναι.

A: Πνίγομαι.

Δ: Άσε με να...

(Η Α σηκώνεται όρθια).

Α: Θα τα πούμε τη Δευτέρα. Και καλύτερα να ξεχάσουμε τη σημερινή κουβέντα.

Δ: Δε θέλω να ξεχάσω.

Α: Πρέπει να φύγω.

Δ: Κάτσε λίγο ακόμα. Σε έχω ανάγκη.

Α: Σκέφτεσαι μόνο τον εαυτό σου. Ξεχνάς τι πέρασα κι εγώ σήμερα; Έφαγα πόρτα. Πρέπει κάπως να το διαχειριστώ.

Δ: Μην το αφήσεις να σε τρελάνει.

Α: Εγώ ήθελα να γίνω ηθοποιός για να παίζω σε παραστάσεις που ομορφαίνουν την ψυχή μου. Την ψυχή μας.

Δ: Και θ' αφήσεις έναν καρραγιόζη να βάλει φρένο στα όνειρά σου;

Α: Αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάτι αγνό σε αυτό τον κόσμο.

Δ: Σίγουρα. Και θα το βρεις. Μαζί θα το βρούμε.

Α *(με ελαφρώς σπασμένη φωνή):* Σ' ευχαριστώ. Είσαι καλός.

(Η Α σκύβει και τον φιλά στο μάγουλο. Ύστερα, τον χαιρετά και αποχωρεί από τη σκηνή με γρήγορο βήμα. Ο Δ κοιτάζει προς το στήθος του. Το πιάνει, στο σημείο της καρδιάς. Για λίγο παραμένει σιωπηλός).

Δ: Πιστές στο ραντεβού σας. Με το που έφυγε, είπατε να μη με αφήσετε μόνο μου. Κι ήταν και πολλές οι ώρες από το πρωί. Αφού σκέφτηκα μέχρι και πως με εγκαταλείψατε. Με βαρεθήκατε. Ευτυχώς όχι.

(Βγάζει το σημειωματάριό του. Αρχίζει να γράφει).

Αγάπη μου...

Κάθε φορά με εγκαταλείπεις.

Πάντα όταν σε χρειάζομαι περισσότερο.

Μπαίνεις λοιπόν στους εχθρούς μου.

Ελπίζω να αποδειχθείς ο μεγαλύτερος.

Το εύχομαι!

(Ο Δ κλείνει βίαια το σημειωματάριο. Το ξαναβάζει στην τσάντα του. Σηκώνεται. Με πολύ αργό βήμα, βγαίνει από τη σκηνή. Σκοτάδι).

Σκηνή 3^η

(Στη σκηνή μόνος του ο Δ, μέσα σ' ένα μεγάλο γραφείο. Δείχνει πολύ εκνευρισμένος. Ξαφνικά ένας καλοντυμένος άνδρας εισβάλλει στο χώρο).

Δ: Σας περίμενα πολλή ώρα.

Π: Η δουλειά μας ξέρετε. Σημασία έχει ότι τώρα είμαι στη διάθεσή σας.

Δ: Είπατε πως θέλατε να μιλήσουμε για την εκπομπή.

Π: Προτείνω το γύρισμα να γίνει μεθαύριο. Σήμερα είναι μια καλή ευκαιρία να συζητήσουμε τις λεπτομέρειες. Να μην πάμε απροετοίμαστοι, θα χάσουμε πολύτιμο χρόνο. Και το λέω εκ πείρας.

Δ: Όπως συμφωνήσαμε στο τηλέφωνο, θα ήθελα να πω για όσα απασχολούν τους νέους...

(Ο Π τον διακόπτει).

Π: Μα φυσικά.

Δ: Φαντάζομαι πως θα έχω τη δυνατότητα να εκφραστώ ελεύθερα.

Π: Κοιτάξτε. Προφανώς και μπορείτε να πείτε ό,τι θέλετε, αλλά...

Δ: Άρχισαν ήδη οι εκπτώσεις ε;

Π: Όχι. Όχι. Τι είναι αυτά που λέτε; Απλά, καλύτερα ν' αποφεύγατε να μιλήσετε ακραία. Ξέρετε, τον τελευταίο καιρό πέφτουν και πολλά πρόστιμα από το...

(Ο Δ δεν τον αφήνει να ολοκληρώσει τη φράση του).

Δ: Να μην προκαλέσω και πολύ. Κατάλαβα.

Π: Μην το παίρνετε προσωπικά.

Δ: Κοιτάξτε, πολλές φορές αρκεί και μόνο ν' ακουστείς, οπότε...

Π: Φυσικά, φυσικά. Δίκιο έχετε.

Δ: Θα ήθελα να σας ρωτήσω και κάτι άλλο.

Π: Μήπως να αφήναμε τον πλυθηντικό;

Δ: Ας προσπαθήσουμε.

Π: Το λέω για να νιώσουμε πιο άνετα. Θα μας δημιουργήσει και το κατάλληλο κλίμα για την εκπομπή.

Δ: Εσύ βάζεις τους κανόνες άλλωστε.

Π: Σε ακούω λοιπόν.

Δ: Έχω σκοπό να πω τα πράγματα όπως είναι. Αν σε φέρνω σε δύσκολη θέση, μπορείς να κάνεις πως δεν τ' ακούς. Δικός σου λογαριασμός. Είστε έμπειροι οι δημοσιογράφοι σ' αυτά.

Π: Εννοείς πως θα παρουσιάσεις τη δική σου οπτική για την κατάσταση, ε;
Καμία αντίρρηση.

Δ: Ούτε κατά διάνοια. Θ' αναφερθώ στην πραγματικότητα που βιώνουν τα άτομα της ηλικίας μου.

Π: Ας είμαστε και λίγο ρεαλιστές. Δεν είναι τόσο μαύρα όλα.

Δ: Κατά τη γνώμη σου λοιπόν, όλα πάνε καλά. Πρόβλημα ουδέν.
Κανονικότητα.

Π *(με συγκαταβατικό τόνο):* Μα όχι, με παρεξήγησες. Προφανώς αντιμετωπίζετε κι εσείς δυσκολίες. Αλλά έχετε όλη τη ζωή μπροστά σας.

Δ: Ξέρεις... Πολλές φορές σκέφτομαι πως μας αξίζουν όσα παθαίνουμε.

Π: Έτσι είναι. Ποτέ η ευθύνη δε βαρύνει μόνο τη μία πλευρά.

Δ: Αν και ξέρουμε τι γίνεται, κάνουμε κάθε φορά τα ίδια λάθη. Με εξοργίζει.

Π: Δε θα σε βγάλει κάπου αυτός ο θυμός.

Δ: Εσύ ειδικά...

(Ο Π τον κοιτά θυμωμένα).

Π: Εγώ τι;

Δ: Δε θα έπρεπε να μιλάς.

Π: Και γιατί;

Δ: Ε, νομίζω πως μάλλον το έχεις λύσει το πρόβλημα σου.

Π: Έτσι πιστεύεις;

Α: Είσαι ένας από τους πιο πετυχημένους δημοσιογράφους, αμείβεσαι πλουσιοπάροχα και...

(Ο Π τον διακόπτει).

Π: Και νομίζεις πως αυτά αρκούν;

Δ: Όχι;

Π: Δε φαντάζεσαι τι είδους δυσκολίες αντιμετωπίζουμε κάθε φορά.

Δ: Έλα τώρα.

Π: Ξέρεις τι είναι να κρίνονται επενδύσεις εκατομμυρίων από 'σένα; Να εξαρτάσαι από τις θεαματικότητες;

Δ *(ελαφρώς ειρωνικά):* Αγχωτικό ε;

Π: Καλά κάνεις και ειρωνεύεσαι. Δε γνωρίζεις.

Δ: Καλύτερα έτσι.

Π: Πρέπει να τους δίνεις αυτό που θέλουν ν' ακούσουν. Οτιδήποτε πουλάει.

Δ: Ευτυχώς που δεν έγινα δημοσιογράφος.

Π: Μην το λες. Εγώ πιστεύω πως θα τα κατάφερνες. Ίσως και καλύτερα από εμένα.

Δ: Βλακείες.

(Ο Π σοβαρεύει το βλέμμα του).

Π: Ξεφύγαμε όμως. Να επιστρέψουμε στα της εκπομπής.

Δ: Αν είναι να μη με αφήσεις να μιλήσω...

Π: Όχι, όχι. Να πεις ό,τι θες.

Δ: Μπα; Γιατί αυτή η παραχώρηση;

Π: Δικαίωμα σου να εκτεθείς. Κανείς δε θα σε πάρει στα σοβαρά.

Δ: Έτσι πιστεύεις;

Π: Ξέρεις τι θα σκεφτούν; Ένας ακόμα παράλογος, σ' έναν κόσμο λογικών.

Δ: Την έχω χεσμένη τη λογική τους.

Π (γελώντας): Το μόνο σίγουρο είναι πως θα χτυπήσουμε 50άρια στην τηλεθέαση.

Δ: Πάνω απ' όλα τα φράγκα ε; Τι πρότυπο.

Π: Κάποια στιγμή θα καταλάβεις πως δε ζούμε σ' έναν κόσμο όμορφο, αγγελικά πλασμένο...

Δ: Στο χέρι μας είναι να τον αλλάξουμε.

Π (με φιλικό τόνο): Μα σοβαρά, νομίζεις πως έτσι απλά θ' αλλάξεις όλον τον κόσμο;

Δ (με πίκρα): Όχι βέβαια. Αλλά τουλάχιστον η φωνή μου θ' ακουστεί. Στο είπα και πριν.

Π: Φωνή βοώντος εν τη ερήμω.

Δ: Πες μου... Έχεις βγει ποτέ έξω απ' το γραφείο σου, να δεις τι συμβαίνει στον πραγματικό κόσμο;

Π: Από τις πρώτες μέρες μου στη δημοσιογραφία, έτρεχα στα ρεπορτάζ. Μια ζωή στους δρόμους που λένε. Ξεκίνησα από το μηδέν.

Δ: Άρα ξέρεις...

Π: Κάποτε ήμουν σαν κι εσένα. Γρήγορα όμως μπήκα στο νόημα.

(Ο Δ συνεχίζει σαν να μην τον άκουσε).

Δ: Ξέρεις πως ο πραγματικός κόσμος δεν είναι όπως τον παρουσιάζετε.

Π: Στο επεσήμανα και νωρίτερα. Καλύτερα να είμαστε ρεαλιστές. Την πάρτη τους κοιτάζουν όλοι.

Δ: Όλοι;

Π: Ακριβώς. Να στο πω κι αλλιώς. Θα βγεις εσύ, θα πεις τα τσιτάτα σου και τι; Πιστεύεις πως θα δημιουργήσεις κίνημα;

Δ: Όλα από κάπου δεν ξεκινάνε;

Π: Ξύπνα μικρέ. Λίγο θα τους νοιάζει και το ποιος είσαι και το τι θα πεις και το αν θα ζήσεις ή θα πεθάνεις.

Δ: Και περιμένεις να το δεχτώ αυτό; Δε γίνεται.

Π: Το δεχτείς δεν το δεχτείς, έτσι είναι και δεν αλλάζει.

(Ο Δ τον κοιτάζει διαπεραστικά).

Δ: Μου το κάνεις πολύ εύκολο ξέρεις.

Π: Ποιο;

Δ: Το να σε βάλω στους εχθρούς μου. Σε περίοπτη θέση.

Π: Στους εχθρούς σου; Γουστάρω!

Δ: Δεν είναι αστείο.

Π: Λοιπόν, μ' αυτό θα ξεκινήσουμε την εκπομπή. Λέγοντας πως εγώ ενσαρκιώνω τον χειρότερό σου εχθρό. Καλά, θα πάρουν φωτιά τα μηχανάκια. Νομίζω πως το έχουμε. Να μη σε κρατώ άλλο.

Δ: Εντάξει λοιπόν. Μεθαύριο. Και στο τέλος θα δούμε ποιος είχε δίκιο...

Π: Μεθαύριο. Σε περίμενω εναγωνίως.

(Ο Π κλείνει το μάτι στον Δ και φεύγει απ' τη σκηνή. Ο Δ βγάζει ξανά το σημειωματάριό του. Αρχίζει να γράφει).

Δ: Αγαπητέ μεγαλοδημοσιογράφε, με χαρά σε καλωσορίζω. Είσαι το καμάρι της λίστας μου...

(Σκοτάδι).

Σκηνή 4^η

(Στο σπίτι του Δ. Τον βλέπουμε να κάθεται με την Α στον καναπέ του σαλονιού. Σχεδόν αμέσως στη σκηνή μπαίνει ένας άνδρας γύρω στα 70. Στέκεται όρθιος απέναντί τους).

Δ: Λοιπόν μπαμπά; Πως σου φάνηκε;

Μ: Ήσουν υπέροχος!

Δ: Στ' αλήθεια σου άρεσε;

Μ: Τους τα είπες έξω απ' τα δόντια.

Δ: Δεν θα μου πεις πως ήμουν και πάλι υπερβολικός;

Μ: Τι είναι αυτά που λες; Τους χρειαζόταν.

Δ: Χαίρομαι που το βλέπεις έτσι.

Μ: Νομίζω πως θα σε συζητάνε για καιρό.

Δ: Μακάρι.

Μ: Κρίμα που δε ζει η μάνα σου, να σε καμαρώσει.

Δ: Ναι κι εμένα μου λείπει.

Μ: Πάντως ο δημοσιογράφος προσπάθησε πολλές φορές να σε φέρει σε δύσκολη θέση.

Δ: Τη δουλειά του έκανε.

Μ: Η ουσία είναι ότι δεν τα κατάφερε.

Δ: Δεν περίμενα να είσαι τόσο ενθουσιασμένος.

Μ: Βρε είναι δυνατόν να μην είμαι περήφανος για τον γιο μου; Εγώ δε σε μεγάλωσα;

(Ο Δ γυρίζει προς την Α).

Δ: Όλα χάρη σ' αυτόν. Από μόνος μου εγώ τίποτα.

(Η Α τον κοιτά ανέκφραστη, χωρίς να του απαντά).

Μ: Έλα άσε την κλάψα τώρα.

(Ο Δ ξαναγύριζει προς τον Μ).

Δ: Πάλι τα ίδια μωρέ μπαμπά; Όποτε ζορίζεσαι, μου λες πως γκρινιάζω.

Μ: Αφού κάνεις σαν μωρό. Το κορίτσι σου δεν το σκέφτεσαι;

(Ο Μ πλησιάζει λίγο πιο κοντά στον Δ).

Δ: Δεν είναι το κορίτσι μου. Και το ξέρεις πως δεν μ' αρέσει να τα συζητώ αυτά μαζί σου.

Μ (γελώντας): Πότε θα ωριμάσεις πια;

Δ: Το έχω κάνει ήδη. Μόνο εσύ δεν το βλέπεις.

(Ο Μ προχωρά ακόμη ένα βήμα πιο κοντά στον Δ).

Μ: Ξανά τα ίδια άρχισες;

Δ: Εσύ το ξεκίνησες.

Μ: Καημό το έχω μια φορά να συζητήσουμε ήρεμα. Μ' έχεις κουράσει, το ξέρεις;

Δ: Ε, πάρ' το απόφαση λοιπόν και παράτα με.

Μ: Στη μάνα σου έμοιασες. Το ίδιο αγύριστο κεφάλι.

Δ: Πάλι κάποιος άλλος φταίει. Ποτέ εσύ.

(Ο Μ κάνει άλλο ένα βήμα. Είναι πια ακριβώς μπροστά στον Δ. Πάντα όρθιος).

Μ: Μήπως θα έπρεπε να το πεις αυτό στον εαυτό σου;

Δ: Προσπαθώ με όλες μου τις δυνάμεις να βελτιωθώ. Αλλά πάντα είσαι ανικανοποίητος.

Μ: Δεν προσπαθείς αρκετά. Γι' αυτό.

Δ: Αυτό είναι το πρόβλημα.

Μ: Αύριο, μεθαύριο θα φύγω κι εγώ. Και τότε τι θα κάνεις; Τι θα γίνεις;

Δ: Μην την ανοίξουμε αυτή την κουβέντα τώρα.

(Ο Μ κάθεται στον καναπέ, δίπλα στον Δ).

Μ: Κάποια στιγμή θα πρέπει όμως.

Δ: Προτιμώ να μου πεις κι άλλα για την εκπομπή.

Μ: Στ' αλήθεια το θες;

Δ: Φυσικά.

Μ: Ωραία λοιπόν.

(Ο Μ κοιτάζει έντονα τον Δ. Του χαμογελά για ελάχιστα δευτερόλεπτα και ύστερα του δίνει ένα δυνατό χαστούκι).

Δ (ξαφνιασμένος): Μα τι κάνεις τώρα;

Μ: Σκάσε ρε που θα μιλήσεις κιόλας.

Δ: Μα...

Μ: Κωλόπαιδο του κερατά. Που βγήκες στην τηλεόραση να πεις αυτές τις μαλακίες.

Δ: Μα είπες πως...

(Ο Μ τον ξαναχτυπά).

Μ: Ρεζίλι με έκανες. Δε θα έχω μούτρα να κυκλοφορήσω.

Δ: Εγώ ήθελα απλά να...

Μ: Πήγες μόνος σου κι έβγαλες τα μάτια σου. Σημαδεμένο σ' έχουν τώρα.

Δ: Επειδή είπα την αλήθεια;

(Ο Μ τον πιάνει και τον πετάει με δύναμη στο πάτωμα).

Μ: Βούλωστο! Τώρα μιλάω εγώ. Εσύ ακούς.

Δ: Μη συνεχίζεις. Σε παράκαλω.

Μ: Να σε σαπίσω στο ξύλο θα 'πρεπε κανονικά. Που δεν πρόκειται να σε πάρουν πουθενά να δουλέψεις τώρα πια. Έχεις αντιληφθεί τι έκανες;

Δ: Είσαι τρελός.

(Η Α, που όλη αυτή την ώρα τους κοιτά τρομοκρατημένη, σηκώνεται και σκύβει πάνω από τον Δ).

Α: Σήκω και φύγε. Τώρα. Δεν το βλέπεις πως είναι εκτός εαυτού;

Δ: Όχι. Όσο συνεχίζει να με θεωρεί ανίκανο, όχι.

Α: Ξέρεις πως δεν θα πρέπει να ταράζεσαι. Αν δε φοβάσαι για τον εαυτό σου, κάντο για μένα.

Δ: Δεν πάει άλλο. Ας γίνει ό,τι είναι να γίνει.

(Η Α ξανακάθεται ανήσυχη. Ο Μ σηκώνει όρθιο τον Δ και στέκεται απέναντί του, πρόσωπο με πρόσωπο. Φαίνεται πιο ήρεμος πλέον).

Μ: Πόσες φορές πρέπει να σου πω ότι δε σε θεωρώ ανίκανο; Μια ζωή ο ίδιος καβγάς. Σε βαρέθηκα.

Δ: Κι εγώ εσένα. Μονίμως πρέπει να σου αποδεικνύω πράγματα. Να δίνω εξετάσεις.

Μ: Στο μυαλό σου είναι όλα.

Δ: Και με χτύπησες. Πρώτη φορά στη ζωή σου με χτύπησες.

Μ: Με έφερες στα όριά μου. Προσαρμόζεις συνέχεια τις καταστάσεις, ώστε να αποδεικνύεις πως έχεις δίκιο. Πως τα πράγματα είναι όπως εσύ τα λες.

Δ: Είναι όπως τα λέω.

Μ: Είσαι σε παράνοια. Ας μην το συνεχίσουμε άλλο.

Δ: Εσένα...

(Ο Μ αγκαλιάζει τον Δ. Ο Δ τον απωθεί).

Μ: Σου ζητώ συγνώμη που σε χτύπησα. Υπόσχομαι να μην ξαναγίνει. Και σε σένα κορίτσι μου. Ντρέπομαι που το είδες όλο αυτό. Ποιος ξέρει τι θα σιέφτεσαι.

(Η Α του χαμογελά αμήχανα).

A: Ξέρετε... Φοβήθηκα για την καρδιά του. Πως θα έμενε στον τόπο.

M: Τι πράγμα;

A: Δεν το γνωρίζατε πως έχει πρόβλημα;

M: Έ, όχι και πρόβλημα! Ένα μικρό φυσηματάκι είχε από παιδί. Οι γιατροί μας είχαν πει πως δεν υπάρχει κανένας λόγος ανησυχίας. Μόνος του το μεγαλοποιεί. Στο μυαλό του είναι όλα.

(Μικρή παύση).

Δ *(χαμηλόφωνα):* Εχθρός μου... Ο ίδιος μου ο πατέρας.

M: Τι μουρμουρίζεις εκεί πέρα τώρα;

Δ *(δυνατά και καθαρά):* Από σήμερα σε θεωρώ εχθρό μου.

M: Μα τι λες αγόρι μου;

(Ο M προσπαθεί να αγκαλιάσει ξανά τον Δ, χωρίς επιτυχία).

Δ: Μη μ' αγγίζεις.

M: Θέλω να σε βοηθήσω.

Δ: Φύγε.

M: Έχεις πρόβλημα. Άσε με να...

(Ο Δ δεν τον αφήνει να συνεχίσει τη φράση του).

Δ: Δε θέλω τίποτα από 'σένα.

(Η Α σηκώνεται ξανά και πιάνει τον Δ από το χέρι, κάνοντάς του νόημα να κάτσει. Ο Δ της γνέφει αρνητικά).

M: Καλύτερα να φύγω. Είσαι ακόμα πολύ εννευρισμένος. Ας σκεφτούμε τα όσα έγιναν και όποτε το θελήσεις, το ξανασυζητάμε. Με ηρεμία.

Δ: Είναι τόσα πολλά αυτά που πρέπει να κουβεντιάσουμε, αλλά δεν ξέρω αν...

M: Η ιστορία μιας ζωής.

Δ: Καληνύχτα πατέρα.

M: Πάντα θα σ' αγαπάω γιε μου.

Δ: Δε μπορώ να σου υποσχεθώ το ίδιο.

(Ο M αποχωρεί με αργό βήμα από τη σκηνή. Ο Δ με την Α ξανακάθονται. Ο Δ την κοιτά τρυφερά).

A: Φαντάζομαι πως δεν ήταν ο πρώτος σας καυγάς.

Δ: Φυσιικά και όχι.

A: Δεν το πιστεύω πως σε χτύπησε.

Δ: Τον μισώ.

A: Μη μιλάς έτσι. Άλλωστε το μετάνιωσε την ίδια στιγμή.

Δ: Νόμιζα πως ήσουν με το μέρος μου.

A: Δεν είναι μάχη οι σχέσεις των ανθρώπων.

Δ: Πόλεμος είναι.

A: Καλύτερα να μην ήμουν μπροστά πάντως.

Δ: Δεν ξέρω αν μια συνώμη αρκεί για να ξεχάσεις αυτό που πέρασες.

A: Μη σε νοιάζει για μένα. Εσύ είσαι καλά τώρα;

Δ: Μπορούμε να μη μιλάμε άλλο γι' αυτό;

A: Είσαι σίγουρος;

Δ: Δεν ξέρω. Αυτό που ξέρω είναι πως αυτή τη στιγμή σ' έχω ανάγκη.

A: Θα μείνω. Δίπλα σου. Ησύχασε.

(Ο Δ κουρνιάζει στην αγκαλιά της Α, που του χαϊδεύει τα μαλλιά).

Δ: Μη μ' αφήσεις. Ποτέ.

(Σκοτάδι).

Σκηνή 5^η

(Ο Δ με την Α κάθονται στα σκαλιά, έξω από τη Σχολή τους. Βρέχει καταρρακτωδώς).

Δ: Πες μου λοιπόν, πως πήγαν οι παραστάσεις;

Α: Δεν ξέρω. Μάλλον όχι όπως περίμενα.

Δ: Τζάμπα το ταξίδι δηλαδή.

Α: Όχι δεν είναι αυτό.

Δ: Αλλά;

Α: Απλά δεν...

Δ: Δεν ήταν ενδιαφέρουσα η εμπειρία να παίζετε στο σχολείο;

Α: Να, αυτό είναι το πρόβλημα.

Δ: Το σχολείο;

Α: Οι ενδιαφέρουσες εμπειρίες.

Δ: Δε σε καταλαβαίνω.

Α: Δε θέλω άλλες εμπειρίες. Έγκωσα.

Δ: Θα προτιμούσες δηλαδή να παίζατε σε κανονική σκηνή;

Α: Όχι. Θα προτιμούσα να μην ξανάπαιζα καθόλου.

Δ: Μέσα σ' ένα εξάμηνο βαρέθηκες κιόλας;

Α: Δεν με καταλαβαίνεις.

Δ: Μα ήταν οι πρώτες παραστάσεις της Σχολής. Πως είναι δυνατόν τόσο γρήγορα...

Α: Δεν ξέρω. Νιώθω εντελώς άδεια.

Δ: Δε μου έδωσες ποτέ την ευκαιρία να...

Α: Μη την ξανακάνουμε αυτή την κουβεντά.

Δ: Δεν έχει τελειώσει η ιστορία μας.

Α: Κάτι που δεν άρχισε, δεν μπορεί να τελειώσει.

Δ: Έχει ήδη αρχίσει. Εσύ δεν το βλέπεις.

(Η Α κάνει πως δεν άκουσε).

Α: Δε νομίζω άλλωστε πως αυτή τη στιγμή έχεις τη διάθεση να αφοσιωθείς σε μια σχέση.

Δ: Από που προκύπτει αυτό πάλι;

Α: Αφού είσαι απασχολημένος.

Δ: Εννοείς...

A: Ψάχνοντας να βρεις τους εχθρούς σου.

Δ: Αυτό είναι άσχετο με εμάς.

A: Και μέσα απ' αυτούς να επιλέξεις τον μεγαλύτερο.

Δ: Μην το κάνεις αυτό.

A: Και ύστερα να του ξεριζώσεις την καρδιά.

Δ: Σταμάτα.

A: Και να την καταπιείς.

Δ (φωνάζοντας): Δεν είναι αστείο.

A: Είμαι πολύ σοβαρή.

Δ: Κάποτε σε τρομάζαν όλα αυτά.

A: Ακόμα με τρομάζουν.

Δ: Αλλά;

A: Θέλω να σε βοηθήσω.

Δ: Δε μου αρέσει αυτό.

A: Τι εννοείς;

Δ: Το ξέρεις πως έτσι θα περνάμε ακόμη περισσότερο χρόνο μαζί.

A: Και πού είναι το κακό; Ήδη περνάμε πολύ χρόνο μαζί.

Δ: Ναι αλλά αν το κάνεις αυτό, θα βλέπουμε συνέχεια.

A: Μη μου πεις πως σε ενοχλεί;

Δ: Όχι, αλλά... Είσαι σίγουρη γι' αυτό που πας να κάνεις;

A: Απόλυτα. Και δε βλέπω που είναι το πρόβλημα.

Δ: Αν νομίζεις πως θα μπορέσεις να το διαχειριστείς, τότε όλα καλά.

A: Είμαστε σύμφωνοι λοιπόν;

Δ: Κάθε λεπτό μαζί σου, με κάνει να νιώθω πως βρίσκομαι στον παράδεισο.

A (χαρούμενα): Θα το εκλάβω ως ναι. Θέλεις λοιπόν να μου πεις;

Δ: Τι;

A: Εσύ πως έμαθες για τον μύθο;

Δ: Εντελώς τυχαία. Το διάβασα σ' ένα παλιό βιβλίο που είχε ο πατέρας μου στη βιβλιοθήκη του.

A: Και πως έπεσε στα χέρια του;

Δ: Ξέρω 'γω; Προφανώς θα το αγόρασε από κάπου. Όσο τον θυμάμαι, πάντα έπαιρνε με τις οκάδες τα βιβλία.

A: Μπορείς να το φέρεις;

Δ: Εντάξει, αλλά δεν...

(Η Α τον διακόπτει).

A: Σε παρακαλώ.

Δ: Καλά, το φέρνω.

(Ο Δ αποχωρεί για λίγο από τη σκηνή. Όταν επιστρέφει και πάλι, κρατά στα χέρια του ένα χοντρό παλιό βιβλίο).

A: Αυτό είναι;

Δ: Ναι. Με προσοχή, γιατί είναι έτοιμο να διαλυθεί.

(Ο Δ δίνει το βιβλίο στην Α. Εκείνη το περιεργάζεται και στη συνέχεια το ξεφυλλίζει. Ύστερα το ξανακλείνει και το βλέμμα της πέφτει στο εξώφυλλο).

A: Σαμουήλ Βικτωριάδης. Περιεργο όνομα... Σαν από θρίλερ.

Δ: Είναι από τους πιο σημαντικούς συγγραφείς της σύγχρονης εποχής. Επηρέασε πολλούς νεώτερους.

A: Μάλιστα. Πολύ ενδιαφέροντα όλα αυτά.

Δ: Δε θα διαφωνήσω. Αλλά αρκετά δε μιλήσαμε γι' αυτό;

A: Μα εφόσον θα σε βοηθήσω, δεν πρέπει να γνωρίζω όλες τις λεπτομέρειες;

(Ο Δ την κοιτά με θαυμασμό. Δείχνει σα να μην άκουσε την τελευταία της φράση).

Δ: Είσαι τόσο όμορφη...

A *(ξαφνιασμένη):* Εγώ δεν...

Δ: Μου φαίνεται πως ακόμα δεν έχεις καταλάβει πως αισθάνομαι για 'σένα.

A: Είσαι άδικος.

Δ: Μαζί σου νιώθω πως βρήκα το άλλο μου μισό.

A: Ίσως να μην μπορέσω ποτέ να...

(Ο Δ δεν την αφήνει να ολοκληρώσει).

Δ: Άσε τον εαυτό σου ελεύθερο. Κάνε αυτό που νιώθεις, χωρίς να το πολυσκεφτείς. Ίσως να σε απελευθερώσει.

A: Για το μόνο που είμαι σίγουρη, είναι πως θέλω να υπάρχεις στη ζωή μου.

(Ο Δ της πιάνει το χέρι).

Δ: Θυμάσαι πριν λίγους μήνες;

A: Τα Χριστούγεννα.

Δ: Ναι. Στις διακοπές. Που είχα έρθει να σε δω.

A: Συνειδητοποίησα τι απόσταση θα έκανες για 'μένα, ελάχιστα πριν ξεκινήσεις.

Δ: Και σε έπιασαν οι τύψεις. Προσπάθησες να...

(Η Α τον σταματά).

A: Δεν ήθελα να ταλαιπωρηθείς. Αλήθεια.

Δ: Δεν υπήρχε περίπτωση να μην κάνω το ταξίδι. Όσο μακριά κι αν ήσουν.

A: Όταν σε είδα, σιέφτηκα πως ήσουν τρελός. Και στο είπα.

Δ: Κι εγώ για να δικαιολογηθώ, σου είπα πως μ' αρέσει να οδηγώ. Κι εσύ μου απάντησες μπουρδες, δε σε πιστεύω.

A: Όλα τα θυμάσαι ε; Χαχαχα.

Δ *(Κλείνοντας της το μάτι):* Ας πούμε πως έχω καλή μνήμη.

A: Κι ύστερα πήγαμε για καφέ.

Δ: Κάτσαμε με τις ώρες και κουβεντιάζαμε. Είχα χάσει την αίσθηση του χρόνου.

A: Κι εγώ. Μέχρι που συνειδητοποίησα πως είχες μπροστά σου άλλο τόσο δρόμο για να επιστρέψεις.

Δ *(χοροϊδεντικά):* Και σφύριζες τη λήξη.

A: Για 'σένα το έκανα.

Δ: Ήθελα κι άλλο. Αλλά φοβόμουν να στο πω.

A: Μετά αγκαλιαστήκαμε.

Δ: Πρώτη φορά με έσφιζες τόσο.

A: Χαιρετηθήκαμε και σου είπα να προσέχεις.

Δ: Και να σου στείλω μήνυμα όταν θα φτάσω.

A: Ναι. Ανησυχούσα.

Δ: Έφυγα γεμάτος. Σε σκεφτόμουν σε όλη τη διαδρομή. Μια-δυο φορές, ασυναίσθητα πήγα να κάνω αναστροφή. Για να γυρίσω ξανά. Σε 'σένα.

A: Ήταν ωραία.

(Ο Δ πιάνει ξαφνικά το κεφάλι του).

Δ: Τα μηνίγγια μου κοντεύουν να εκραγούν.

A *(τρομαγμένη):* Η καρδιά σου;

Δ: Ναι, νιώθω τους παλμούς ν' ανεβαίνουν.

A: Γαμώτο, δεν έπρεπε να τα θυμηθούμε όλα αυτά.

Δ: Θα περάσει, ηρέμησε.

A: Θα σε πάω σπίτι.

Δ: Μα δε χρειάζεται.

A: Δεν ακούω κουβέντα.

Δ *(χαμογελώντας με δυσκολία):* Δε μπορώ να σου αρνηθώ τίποτα.

A: Έχουμε καιρό γι' αυτά.

Δ: Ακόμα το σιέφτεσαι;

(Η Α αποφεύγει να του απαντήσει, αλλάζοντας θέμα).

A: Η βροχή σταμάτησε.

Δ: Γιατί δεν απαντάς;

A *(πολύ χαμηλόφωνα):* Ώρα να φύγουμε.

Δ: Θα τη συνεχίσουμε αυτή τη συζήτηση.

A *(πιο καθαρά αυτή τη φορά):* Στο υπόσχομαι.

(Ο Δ με την Α βγαίνουν από τη σκηνή πιασμένοι χέρι χέρι. Σκοτάδι).

Σκηνή 6^η

(Η Α κάθεται σε μια αυλή ενός εξοχικού σπιτιού. Απέναντι της ένας πολύ ηλικιωμένος άντρας, με μακριά, ατημέλητα γένια. Την κοιτά διευρευνητικά, ανάβοντας παράλληλα την πίπα του).

A: Όπως σας είπα, κάνω μια εργασία για τη Σχολή μου και θα ήθελα να σας κάνω μερικές ερωτήσεις για...

(Ο Σ δεν την αφήνει να ολοκληρώσει).

Σ *(αυστηρά):* Το έχεις μαζί σου;

A *(φοβισμένα):* Συγνώμη;

Σ: Το βιβλίο. Για τον μύθο. Το έφερες;

A: Θα έλεγα πρώτα να...

Σ: Στο τηλέφωνο μου είπες πως θέλεις να συναντηθούμε για να με ρωτήσεις γι' αυτό το καταραμένο το βιβλίο. Γι' αυτό και μόνο το δέχτηκα. Θέλω λοιπόν να το δω.

A: Δυστυχώς δεν...

(Ο Σ την ξαναδιακόπτει).

Σ: Πως έπεσε στα χέρια σου;

A: Δεν είναι ακριβώς έτσι τα πράγματα.

Σ: Νόμιζα πως είχε αποσυρθεί εδώ και χρόνια από την κυκλοφορία.

A: Αφήστε με να σας εξηγήσω.

Σ: Ορίστε λοιπόν.

A: Δεν το έχω μαζί μου γιατί δεν είναι δικό μου. Ανήκει σ' ένα φίλο και μου το δάνεισε για την εργασία μου.

Σ: Να του πεις του φίλου σου να το πετάξει στα σκουπίδια. Ξέρεις... Δεν έπρεπε να το είχα γράψει.

A: Γιατί το λέτε αυτό;

Σ: Γιατί είναι σα ναρκωτικό.

A: Ορίστε;

Σ: Όποιος το διαβάζει παρασύρεται, χάνει τα λογικά του.

A: Δηλαδή;

Σ: Αρχίζει ν' αναζητά εχθρούς. Για να τους ξεριζώσει την καρδιά. Και μετά να την καταπιεί.

A: Τρομακτικό.

Σ: Ακριβώς. Το έπιασες το νόημα.

A: Αλήθεια, εσείς πιστεύετε πως αυτός ο μύθος βασίζεται σε κάτι αληθινό;

Σ: Πιθανόν. Αυτό που ξέρω σίγουρα πάντως, είναι πως όλο αυτό μου δημιούργησε εφιάλτες για χρόνια.

A: Θέλετε να μου πείτε;

Σ: Έβλεπα ανθρώπους να με κυνηγούν για μου βγάλουν τα σωθικά.

A: Γιατί εσάς;

Σ: Διότι εγώ έκανα γνωστή την ιστορία.

A: Δεν καταλαβαίνω.

Σ: Θεωρούσαν πως είμαι διαβολικός. Πως ζύπνησα τους πιο σκοτεινούς, τους πιο μύχιους πόθους τους.

A: Επομένως σας έβλεπαν και σαν εχθρό τους.

Σ: Ακριβώς.

A: Ναι, αλλά όλα αυτά ήταν απλώς όνειρα. Φρικιαστικά, αλλά όνειρα.

Σ: Δυστυχώς όχι μόνο όνειρα. Υπήρξαν πολλοί και στην πραγματικότητα. Αναγνώστες που μου γράφανε πόσο είχαν επηρεαστεί από την ιστορία.

A: Και πως το αντιμετωπίσατε;

Σ: Ζήτησα να καταστραφούν όλα τα αντίτυπα του βιβλίου. Ευτυχώς δεν ήταν πολλά, καμιά τρακοσαριά κομμάτια.

A: Και όσα είχαν ήδη αγοραστεί;

Σ: Έφραξα παντού. Πήγα σε όλα τα βιβλιοπωλεία που τα πουλούσαν.

A: Και;

Σ: Αγόρασα όλα όσα βρήκα.

A: Όλα;

Σ: Σχεδόν. Μόνο καμιά δεκαπενταριά δεν κατάφερα να εντοπίσω. Ένα απ' αυτά έχεις στα χέρια σου.

A: Μάλλον.

Σ: Ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω που το βρήκε ο φίλος σου.

A: Τι να σας πω.

Σ: Κατάστρεψε το. Άμεσα.

A: Δε γίνεται αυτό.

Σ: Και γιατί;

A: Πρώτον γιατί δεν μου ανήκει, το δανείστηκα. Και δεύτερον, σας είπα, το χρειάζομαι για την εργασία μου.

Σ: Ξέχνα την. Δεν πρέπει να ανακινήσεις το θέμα.

A: Μα τι λέτε;

Σ: Όσο λιγότεροι μολύνονται από δαύτο, τόσο καλύτερα.

A: Να τελειώσω τουλάχιστον πρώτα και ύστερα...

(Ο Σ τη διακόπτει).

Σ: Μα δεν καταλαβαίνεις; Βρες άλλο θέμα.

A: Δεν έχω το χρόνο.

Σ: Κάνε αυτό που σου λέω.

A: Θα ήθελα να σας ρωτήσω κάτι.

Σ: Σε ακούω.

A: Εσείς πως μάθατε για τον μύθο;

Σ: Μελετώντας. Αρχαίες πηγές.

A: Οπότε...

Σ: Οπότε τι;

A: Ακόμα κι αν εγώ σταματήσω ν' ασχολούμαι, ακόμα κι αν καταστρέψω το βιβλίο, κάποιος μπορεί να βρει αυτές τις πηγές.

Σ: Αποκλείεται.

A: Πως είστε τόσο σίγουρος;

Σ: Κατέστρεψα όλα τα έγγραφα.

A: Δε σοβαρολογείτε.

Σ: Δεν υπάρχει κανένα ίχνος πια.

A: Δυσκολεύομαι να τα πιστέψω όλα αυτά. Πώς μπορεί να...

(Ο Σ δεν την αφήνει να ολοκληρώσει τη φράση της).

Σ: Δεν ήταν εύκολο. Στην προσπάθειά μου να εξαφανίσω κάθε σημάδι που θα μπορούσε να θυμίζει αυτή την ιστορία, κινδύνεψα. Πολύ σοβαρά. Ακόμα και να χάσω τη ζωή μου. Δε θα ήθελα να επεκταθώ σε λεπτομέρειες. Αυτό που έχει σημασία, είναι πως τα κατάφερα.

A *(ανήσυχη):* Πείτε μου κάτι: Γνωρίζετε αν συνέβη ποτέ κάτι σε όσους πρόλαβαν να διαβάσουν το βιβλίο σας;

Σ: Κάτι έφτασε στα αυτιά μου. Άλλοι κατέληξαν στο τρελάδικο, άλλοι αυτοκτόνησαν, άλλοι αποπειράθηκαν να σκοτώσουν αθώους, για να τους πάρουν την καρδιά...

A: Απίστευτο. Είλικρινά σας το λέω. Δεν μπορώ καν να διανοηθώ πως ένας άνθρωπος μπορεί να χάσει με τέτοιο τρόπο τα λογικά του.

Σ: Θα σου δώσω ένα παράδειγμα. Έχεις ακούσει ποτέ για την κατάρα του Μακμπέθ;

Α (μηχανικά): Και μόνο η ειφορά του ονόματός του, αρκεί για να προκαλέσει κακοδαιμονία.

Σ: Γι' αυτό και προτιμούν να το ονομάζουν «σκωτσέζικο έργο».

Α: Δεν είναι δυνατόν.

Σ: Τώρα καταλαβαίνεις; Αυτό έγινε και με το βιβλίο μου.

Α: Ποτέ δεν θα μπορούσα να φανταστώ πως ένας συγγραφέας της κλάσης σας θα...

Σ: Της κλάσης μου ε; Καλά, ας μην υπερβάλλουμε. Αυτά τα γράφουν οι δημοσιογράφοι, που έχουν τις μεγαλοστομίες εύκολες. Αλλά συνέχισε.

Α: Πως ένας συγγραφέας σαν εσάς γίνεται να πιστεύει μια τόσο παράλογη ιστορία.

Σ: Όταν ζεις κάτι στο πετσί σου δεν μπορείς να κάνεις κι αλλιώς. Κι εγώ αυτή την παράλογη ιστορία την έζησα, δεσποινίς μου. Στο πετσί μου.

Α: Να μη σας κουράζω περισσότερο.

Σ: Είμαι σίγουρος πως θα κάνεις το σωστό.

Α: Σας ευχαριστώ για το χρόνο σας.

Σ: Ξέχασε πως με είδες. Πες πως αυτή η συνάντηση δεν έγινε ποτέ.

Α: Μα...

Σ: Κι αν επιμένεις να κάνεις την εργασία, πράγμα που δεν σε συμβουλεύω, μη με αναφέρεις καθόλου. Σου το απαγορεύω.

Α: Δεν μπορώ να σας υποσχεθώ τίποτα.

Σ: Σκέψου το καλύτερα, θα έλεγα. Συμβουλή μου.

(Η Α σηκώνεται να φύγει).

Α: Αντίο και σας ευχαριστώ και πάλι.

Σ: Καλή τύχη. Και πρόσεχε.

(Η Α αποχωρεί χωρίς να του απαντήσει. Σκοτάδι).

Σκηνή 7^η

(Στο σπίτι του Δ. Η Α με τον Δ κάθονται στον καναπέ του σαλονιού).

Δ: Είσαι υπέροχη.

Α: Δεν ξέρω αν θα σου αρέσουν αυτά που θα πω.

Δ: Και μόνο που το έκανες αυτό για μένα, μου αρκεί.

Α: Μη βιάζεσαι.

Δ: Θέλω να τα μάθω όλα. Τι σου είπε αυτός ο συγγραφέας; Πως ήταν;

Α: Περιεργος.

Δ: Τι εννοείς;

Α: Με πήρε από τα μούτρα. Έκανε σαν τρελός για το βιβλίο και το μύθο.

Δ: Δηλαδή;

Α: Άρχισε να μου λέει ότι έβλεπε στον ύπνο του πως τον καταδίωκαν για να του βγάλουν την καρδιά και κάτι τέτοια. Ότι τον θεωρούσαν διαβολικό.

Δ: Τα 'χε εντελώς χαμένα δηλαδή.

Α: Μου είπε να ξεχάσω και το βιβλίο και αυτόν.

Δ: Κι εσύ; Τι έκανες;

Α: Προσπάθησα να παραμείνω ψύχραιμη και ευγενική.

Δ: Νομίζω πως θέλει να το παίζει μυστηριώδης και τρελός.

Α: Δεν ξέρω. Κι αν μία στο εκατομμύριο όλα αυτά είναι αλήθεια;

Δ: Μα είναι δυνατόν;

Α: Φοβάμαι. Και για τους δυο μας.

Δ: Χαίρομαι.

Α: Σοβαρολογώ.

Δ: Του είπες κάτι για 'μένα;

Α: Ανέφερα πως δανείστηκα το βιβλίο από έναν φίλο, χωρίς να μπω σε λεπτομέρειες.

Δ: Άρα εγώ δεν κινδυνεύω. Κι όσο για 'σένα...

Α: Όσο για 'μένα;

Δ: Δεν πρόκειται ποτέ να αφήσω να πάθεις κακό.

(Η Α τον αγκαλιάζει).

Α: Υποσχέσου μου πως θα προσέχεις. Και ξέχνα το αυτό το παλιοβιβλίο.

Δ: Όταν με αγκαλιάζεις δε φοβάμαι τίποτα.

(Η Α τραβιέται απότομα).

A: Παρασύρθηκα. Συγνώμη.

Δ: Σταμάτα να έχεις ενοχές για ό,τι νιώθεις.

(Η Α αλλάζει κουβέντα).

A: Τι θα κάνεις τώρα;

Δ: Θα τον προσθέσω στη λίστα μου.

A: Εχθρός σου κι αυτός;

Δ (γελώντας): Είναι δυνατόν να λείπει ο... Διάβολος;

A: Μη μου πεις πως τα πιστεύεις;

Δ: Ξέρεις τι πιστεύω;

A: Τι;

Δ: Πως ακόμα και τον ίδιο το μύθο μπορεί να τον επινόησε μόνος του.

(Η Α τον κοιτά έκπληκτη).

A: Μα αν είναι έτσι...

Δ: Ίσως να μην έχει και τόση σημασία πια.

A: Τι θέλεις να πεις;

Δ: Μπορεί όλο αυτό να είναι συμβολικό.

A: Που σημαίνει;

Δ: Μια παραβολή. Σαν αυτές που μας μάθαιναν στα Θρησκευτικά.

A: Οπότε τα παρατάς;

Δ: Ποτέ.

A: Δε σε καταλαβαίνω.

Δ: Κάθε μύθος κρύβει μέσα του μια δόση αλήθειας.

A: Και θα ψάξεις να βρεις τη δικιά του. Αυτό θες να πεις;

(Ο Δ της δείχνει την καρδιά του).

Δ: Της το οφείλω. Μπορεί έτσι να βρει ρυθμό.

A: Μήπως ανησυχείς υπερβολικά; Όλα αυτά για ένα φουσηματάκι;

Δ: Για 'μένα δεν είναι τόσο απλό.

(Η Α τον κοιτά με νόημα).

A: Πάντα μελοδραματικός...

Δ: Αληθινός. Το προτιμώ.

A: Όπως και να έχει, δεν μπορώ να μην είμαι δίπλα σου.

Δ (*γελώντας*): Εντάξει, στη χειρότερη περίπτωση, μπορεί όλο αυτό να γίνει ένα πρωτότυπο θεατρικό έργο.

A: Μη με κοροϊδεύεις.

(*Ο Δ της χαμογελά*).

Δ: Στο οποίο θα πρωταγωνιστείς εσύ.

A (*φευτοενοχλημένα*): Έλα, σταμάτα τώρα.

(*Ο Δ της χαϊδεύει τα μαλλιά*).

Δ: Σου έχω πει ποιοι βρίσκονται στη λίστα των εχθρών μου;

A: Δεν ξέρω αν θέλω να μάθω.

Δ: Σχεδόν ξέρεις.

A: Μου είπες για τον συγγραφέα.

Δ: Γνωρίζεις και τον δεύτερο.

A: Ποιος;

Δ: Ήσουν μπροστά όταν του το είπα.

A: Ο πατέρας σου; Νόμιζα πως ήταν πάνω στα νεύρα σου.

(*Ο Δ συνεχίζει χωρίς να της απαντήσει*).

Δ: Και τρίτος εκείνος ο μεγαλοδημοσιογράφος.

A: Ελπίζω να είναι μόνο αυτοί.

Δ: Υπάρχει άλλος ένας.

A: Δε θέλω να μου πεις.

Δ: Δε θα σου πω. Θα σου δείξω.

A: Πως θα...

(*Ο Δ δεν την αφήνει να ολοκληρώσει τη φράση της. Της πιάνει απαλά το κεφάλι και τη φιλά με πάθος, βάζοντας παράλληλα το χέρι της στην καρδιά του*).

Δ (*ψιθυριστά, στο αντί της A*): Τις ακούς; Πρώτη φορά είναι τόσο έντονες. Πρώτη φορά τόσο πολύ μαζί σου. Πες μου, τις ακούς;

A (*το ίδιο ψιθυριστά*): Έχεις προσπαθήσει ποτέ ν' ακούσεις τις δικές μου;

(*Ο Δ απομακρύνεται ξαφνιασμένος από κοντά της*).

Δ: Δεν μπορεί να είσαι αληθινή.

A: Δεν έχω ιδέα τι είμαι.

Δ: Μαζί θα το βρούμε.

A: Το κεφάλι μου πάει να σπάσει.

Δ: Πως γίνεται ν' αγαπάς τόσο πολύ τον εχθρό σου;

A: Εγώ δεν σε θεώρησα ποτέ εχθρό μου. Αλλά εσύ;

Δ: Θέλεις στ' αλήθεια να μάθεις;

A: Θέλω να φύγω.

Δ: Θέλω να μείνεις.

(Ο Δ την ξαναφιλά).

A: Αλληλοκαταστρεφόμαστε...

(Σκοτάδι).

Σκηνή 8^η

(Στο σπίτι του Δ. Ο Δ ξεφυλλίζει το βιβλίο με το μύθο και δείχνει απορροφημένος. Ξαφνικά μπαίνει στη σκηνή ο πατέρας του).

Μ: Αγόρι μου διαβάζεις;

Δ (κοφτά): Ναι. Συνέβη τίποτα;

Μ: Έλεγα, αν είχες διάθεση, να κουβεντιάσαμε λίγο.

Δ: Βασικά δεν...

Μ: Σου υπόσχομαι πως θα είμαι ήρεμος. Ελπίζω κι εσύ.

Δ: Αν είναι έτσι...

Μ: Ξέρεις... Θυμάμαι όταν ήσουν ακόμα μωράκι.

Δ: Έλα ρε μπαμπά. Αρχαία ιστορία είναι πια.

Μ: Δε θυμάμαι να στο 'χω πει. Εγώ ποτέ δεν ήθελα παιδιά. Η μάνα σου είχε φαγωθεί.

Δ: Και πρέπει να χαίρομαι γι' αυτό;

Μ: Μέχρι που σε κράτησα στα χέρια μου.

Δ: Μακάρι να γινόταν να θυμηθώ.

Μ: Κι ύστερα σε έβλεπα να μεγαλώνεις και σε καμάρωνα.

Δ: Μα τι σε έχει πιάσει σήμερα;

Μ: Πάντα πίστευα σε σένα.

Δ: Και γιατί εγώ δεν το νιώθω;

Μ: Γιατί πάντα ήσουν αντιδραστικός.

Δ: Για καυγά νομίζω πως το πας πάλι.

Μ: Δεν με κατάλαβες. Ποτέ σου δε με έχεις καταλάβει.

Δ: Κι εσύ ποτέ δε μου εξήγησες.

Μ: Ήθελες να πάντα να κάνεις το δικό σου. Και δε σε κατηγορώ. Ήταν μια συνειδητή επιλογή.

Δ: Ήθελα πάντα να κάνω αυτό που ήθελα.

Μ: Εγωϊστικό δε νομίζεις;

Δ: Όλοι μας είμαστε λίγο εγωϊστές.

Μ: Πάρε παράδειγμα το σχολείο. Ενώ είχες δυνατότητες, διάβαζες τόσο, όσο. Και πολλές φορές ούτε καν αυτό.

Δ: Αν δεν έχεις ξεπεράσει το γεγονός ότι είχα μείνει δυο φορές μετεξεταστέος για το Σεπτέμβρη, πες το ξεκάθαρα.

M: Μα αν ήσουν ανίκανος, αν δεν μπορούσες, θα έλεγα ΟΚ, μέχρι τόσο φτάνει το παιδί, τι να κάνουμε παραπάνω. Αλλά συνέβαινε το αντίθετο. Και έχανες το καλοκαίρι σου και μετά πήγαινες και μου έγραφες 18.

Δ: Πάνε πια αυτά. Τώρα είμαι στη Σχολή και είναι κάτι που το γουστάρω πραγματικά.

M: Το ξέρω.

Δ: Αλλά;

M: Θα μπορούσες να είχες δώσει στα σοβαρά Πανελλήνιες και...

(*Ο Δ τον σταματά*).

Δ: Σώνει και ντε να μπω στο Πανεπιστήμιο.

M: Κακό θα 'ταν να χες κι ένα πτυχίο;

Δ: Θα γίνω ηθοποιός. Η Δραματική αρκεί.

M: Όπως νομίζεις.

Δ: Το ξέρω πως δεν ήταν αυτό που ονειρευόσουν για μένα, αλλά...

M: Ποτέ δε σου επέβαλα τι να κάνεις στη ζωή σου.

Δ: Και θες να σου πω ευχαριστώ για το αυτονόητο;

M: Πρέπει να καταλάβεις...

Δ (*εκνευρισμένος*): Τι; Τι πρέπει να καταλάβω;

M: Ότι πάντα ήθελα το καλύτερο για 'σενα. Κι αν όλα αυτά τα χρόνια έκανα και λάθη, δεν ήταν από πρόθεση.

Δ: Να κάνουμε μια συμφωνία;

M: Ν' ακούσω.

Δ: Τι θα έλεγες ν' αφήναμε πίσω όσα έγιναν μέχρι τώρα και να το πάρουμε και πάλι απ' την αρχή;

M: Το παρελθόν δε διαγράφεται. Μπορούμε όμως να προσπαθήσουμε.

Δ: Μπορούμε. Και θα το κάνουμε.

M: Έτσι μπράβο.

Δ: Θα ήθελα όμως να σε ρωτήσω κάτι.

M: Ξέρω τι θα μου πεις. Για το θέμα της μαμάς. Αυτό είναι που θ' αφήναμε πίσω μας το παρελθόν;

Δ: Απλά έχω ανάγκη να μάθω. Και ύστερα στο υπόσχομαι. Καμιά κουβέντα ξανά για τα παλιά.

M: Εντάξει λοιπόν. Το έκανα για το καλό σου.

Δ: Για το καλό μου; Που έμαθα για το πρόβλημα της μαμάς, λίγο πριν το θάνατό της;

Μ: Ήσουν μικρός. Δε θα καταλάβαινες.

Δ: Και νομίζεις πως ήταν καλύτερα που απλά μου ανακοίνωσες πως θα πέθαινε;

Μ: Μπορεί να ήταν και λάθος μου. Πάντως το έκανα από αγάπη. Ήθελα να σε προστατεύσω.

Δ: Ξέρεις πως ένιωσα; Όλοι ήξεραν εκτός από μένα. Με άφηνες... Όλοι σας με αφήνατε, να ζω στον κόσμο μου.

Μ: Δεν είμαστε εχθροί σου αγόρι μου.

Δ: Δεν το ξέχασες ε;

Μ (ξαφνιασμένος): Ποιο πράγμα;

Δ: Που σου είπα πως μπήκες στη λίστα των εχθρών μου.

Μ: Δεν καταλαβαίνω για τι μιλάς.

Δ: Δικό σου ήταν το βιβλίο. Δε μπορεί να μη το έχεις διαβάσει.

Μ: Ποιο;

Δ: Το βιβλίο. Με το μύθο. Για την καρδιά.

Μ: Αυτό που διάβαζες;

Δ: Ναι.

Μ: Ούτε που το έχω ανοίξει. Το πήρα μαζί με άλλα από κάποιο παλαιοβιβλιοπωλείο.

Δ: Και δεν το διάβασες ποτέ;

Μ: Όχι. Αλλά γιατί τόσο ενδιαφέρον;

Δ: Απλή περιέργεια.

Μ: Είμαστε εντάξει λοιπόν;

Δ: Ρε μπαμπά...

Μ: Τι είναι;

(Ο Δ ξεσπά).

Δ: Δε θέλω να τσακωνόμαστε.

Μ: Ούτε εγώ.

Δ: Θα προσπαθήσω να γίνω καλύτερος. Πιο συνεννοήσιμος.

Μ: Κι εγώ να μην είμαι τόσο απαιτητικός.

Δ: Θα βρούμε μια ισορροπία.

Μ: Είμαι σίγουρος.

Δ: Θα μου πεις τώρα για τη μαμά;

Μ: Πάλι; Τόσες φορές στα έχω διηγηθεί.

Δ: Θέλω να τα ξανακούσω.

Μ: Πάμε να φτιάξουμε ένα τσαγάκι. Θα σου τα πω όλα ξανά. Για ακόμα μία φορά.

(Ο Δ με τον Μ αποχωρούν από τη σκηνή, συνεχίζοντας τη συζήτηση. Σκοτάδι).

Σκηνή 9^η

(Ο Δ με την Α κάθονται στα σκαλιά έξω από τη Σχολή τους. Η Α ανάβει τσιγάρο).

Δ: Θα μου δώσεις ένα;

A: Και να αρνηθώ θα επιμείνεις. Οπότε...

(Η Α του δίνει ένα τσιγάρο. Ο Δ το κρατά στα χέρια του χωρίς να το ανάψει).

Δ (αφηρημένα): Ωραία μέρα σήμερα.

A (σαν να μην τον άκουσε): Τα βρήκατε λοιπόν με τον πατέρα σου.

Δ: Θα δείξει.

A: Ας πούμε πως κάνατε ανακωχή.

Δ: Κάπως έτσι.

A: Νομίζω όμως πως δεν ήθελες να μιλήσουμε γι' αυτό.

Δ: Έτσι είναι.

A: Τι συμβαίνει λοιπόν;

Δ: Συνειδητοποίησα κάποια πράγματα και θα ήθελα να τα μοιραστώ μαζί σου.

A: Είμαι όλη αυτιά.

Δ: Ξανασκέφτηκα την ιστορία με τον συγγραφέα.

A: Και;

Δ: Ίσως θα ήταν καλύτερο να...

A: Να;

Δ: Να τον αφήναμε στην ησυχία του.

A: Δεν το πιστεύω πως άλλαξες γνώμη.

Δ: Δεν ξέρω αν άλλαξα γνώμη, όμως...

A: Δεν τον θεωρείς πια εχθρό σου;

Δ: Βασικά σκέφτηκα πως αυτός ο άνθρωπος μ' ενοχλούσε, γιατί έγραψε ένα βιβλίο που αντικατόπτριζε τους πιο κρυφούς μου φόβους.

A: Και τι άλλαξε;

Δ: Καμιά φορά, ο καλύτερος τρόπος για ν' αντιμετωπίσεις αυτά που σε τρομάζουν, είναι να τα αγνοήσεις.

A: Και νομίζεις πως έτσι θα σταματήσουν να υπάρχουν;

Δ: Όχι βέβαια.

A: Τότε;

Δ: Απλά θα σταματήσουν να σε στοιχειώνουν.

A: Λες;

Δ: Είναι μια άποψη. Μπορεί να ισχύει, μπορεί και όχι. Αν δεν το δοκιμάσω, δε θα μάθω.

A: Τέρμα λοιπόν το βιβλίο; Τέρμα ο μύθος;

Δ: Το διαβάσα και το ξαναδιάβασα. Και πάλι από την αρχή.

A: Έβγαλες συμπέρασμα;

Δ: Δεν είμαι σίγουρος.

A: Με μπερδεύεις.

Δ: Νομίζεις πως εγώ τα έχω ξεκάθαρα στο μυαλό μου;

A: Σε καταλαβαίνω. Περισσότερο απ' όσο νομίζεις.

Δ: Ίσως να κάνω σα να μην υπήρξε ποτέ αυτό το βιβλίο.

A: Μπορεί να είναι μια λύση.

Δ: Και σκέφτομαι να μην ξανασχοληθώ ούτε μ' εκείνον τον δημοσιογράφο.

A: Εκείνος, μπορεί και να την άξιζε αυτή την τιμωρία.

Δ: Μπορεί. Αλλά δε θα είμαι εγώ εκείνος που θα του την προσφέρει.

A: Έχεις αλλάξει. Πολύ.

Δ: Ο συγκεκριμένος είναι ένας. Αλλά σαν κι αυτόν υπάρχουν δεκάδες άλλοι.

A: Σαν την Λερναία Ύδρα. Κόβεις ένα κεφάλι και ξεπετιούνται δύο.

Δ: Ακόμα αναρωτιέμαι πάντως.

A: Για τι;

Δ: Αν μέσα σε όλο αυτό υπάρχει κάποια αλήθεια.

A: Κι αν υπάρχει; Ακόμα το θες να τη βρεις;

Δ: Δεν ξέρω πια.

A: Μου φαίνεται πως ακόμα σου ασκεί γοητεία. Και το καταλαβαίνω.

Δ: Σκέφτομαι να...

A: Νομίζω πως ξέρω τι θα πεις.

Δ: Να κάτσω να γράψω μια ιστορία για όλο αυτό.

A: Μου το ξανάπες.

Δ: Δεν ξέρω αν θα είναι θεατρικό. Μπορεί. Αισθάνομαι όμως την ανάγκη να βγάλω τις σκέψεις μου στο φως.

A: Θα μου το δώσεις να το διαβάσω;

Δ: Και το ρωτάς; Κάθε κεφάλαιο που θα ολοκληρώνω θα είσαι η πρώτη που θα το βλέπει.

A: Το αποφάσισες λοιπόν;

Δ: Σχεδόν.

A: Κάτι συνεχίζει να σε τρώει όμως. Δε μου το βγάζεις από το μυαλό.

Δ: Είναι που πολλές φορές τον τελευταίο καιρό, έχω σκεφτεί πως...

A: Πως;

Δ: Καλύτερα να μη σου πω.

A: Θα το κρατήσεις μυστικό; Από 'μένα;

Δ: Δεν ξέρω αν είμαι έτοιμος ακόμα να το μοιραστώ.

A: Είμαι έτοιμη να τ' ακούσω ό,τι κι αν είναι.

Δ: Ήρθαμε πολύ κοντά την τελευταία φορά και δε θα ήθελα να το καταστρέψω αυτό.

A: Ξέρεις, δεν έχουμε μιλήσει ακόμα για εκείνη τη μέρα. Κι έχει περάσει τόσος καιρός.

Δ: Και να που οι ρόλοι αντιστρέφονται.

A (έξαλλη): Μίλα καθαρά γαμώτο!

Δ: Εσύ δεν ήσουν που δεν ήθελες να σκέφτεσαι τίποτα σχετικό με εμάς; Εσύ δεν ήσουν που δεν ήθελες να βάλεις τον εαυτό σου σε καμιά διαδικασία; Και τώρα θες έτσι απλά να συζητήσουμε γι' αυτό που έγινε;

A: Κι εσύ σταμάτησες να νιώθεις; Να αισθάνεσαι;

Δ: Μη με πιέζεις.

A: Πες μου τι συμβαίνει. Πες μου σου λέω!

Δ: Δεν καταλαβαίνεις ότι...

A: Ότι τι;

Δ: Πως δε θέλω να τ' ακούσεις αυτό;

A: Είναι λίγο αργά για να με προστατεύσεις, δε νομίζεις;

Δ: Δεν έχει να κάνει με 'σένα όλο αυτό.

A: Ξεχνάς πως ήμουν κι εγώ στη λίστα σου; Ή μήπως είμαι ακόμη;

Δ: Δεν είναι ώρα τώρα για να το συζητήσουμε.

A: Όταν αποφάσιζες να με φιλήσεις, ήταν. Τώρα τι άλλαξε;

Δ: Τίποτα δεν άλλαξε. Τίποτα. Ικανοποιήθηκες τώρα;

A: Μίλα μου, σε παρακαλώ. Δε μπορώ να σε βλέπω έτσι.

Δ: Υποσχέσου μου τουλάχιστον.

A: Τι πράγμα;

Δ: Πως θα παραμείνεις ψύχραιμη.

Α: Με φοβίζεις.

(Ο Δ αγκαλιάζει την Α. Σκοτάδι).

Σκηνή 10^η

(Ο Δ και η Α, πάντα στα σκαλιά της Σχολής. Έχει πια σουρουπώσει. Ο Δ βγάζει από την τσάντα του μια μύρα. Την ανοίγει και αρχίζει να πίνει).

Δ: Είχε στεγνώσει το στόμα μου.

(Η Α κάνει σαν να μην τον άκουσε).

Α: Λοιπόν;

Δ: Είναι που...

Α: Που;

Δ: Που σκέφτηκα μήπως ο μεγαλύτερος εχθρός μου δεν είναι άλλος από τον ίδιο μου τον εαυτό.

(Η Α τον κοιτά σοκαρισμένη).

Α: Μα έχεις τρελαθεί τελείως πλέον;

Δ: Υποσχέθηκες να παραμείνεις ψύχραιμη.

Α: Σταμάτα πια να ψάχνεις για εχθρούς. Δεν το βλέπεις ότι αρχίζεις να χάνεις το μυαλό σου;

Δ (ειρωνικά): Τέλεια είχε δίκιο εκείνος ο συγγραφέας.

Α: Αν συνεχίσεις θα...

(Ο Δ τη διακόπτει).

Δ: Τι θα κάνεις; Θα φύγεις; Για κοίτα λοιπόν που οι ρόλοι επανήλθαν στη φυσική τους θέση.

Α: Πάψε να μιλάς για ρόλους!

Δ (σαρκαστικά): Ας επιστρέψουμε λοιπόν στον μεγαλύτερο μου εχθρό.

Α: Γιατί το κάνεις αυτό στον εαυτό σου;

Δ: Εγώ είμαι αυτός που φταίει για όλα.

Α: Μαλακίες.

Δ: Καθόλου μαλακίες.

Α: Εξήγησέ μου.

Δ: Εγώ μπλοκάρω τον εαυτό μου. Εγώ και μόνο εγώ.

Α: Και ο πατέρας σου; Ο δημοσιογράφος; Ο συγγραφέας;

Δ: Δεν μπόρεσα να νιώσω μίσος για κανέναν τους.

Α: Και γιατί θα έπρεπε να τους μισείς;

Δ: Τον εχθρό σου πρέπει να τον σιχαίνεσαι. Βαθιά.

A: Κι εσύ γιατί δεν... Μόνο για τον πατέρα σου το καταλαβαίνω. Αλλά οι υπόλοιποι;

Δ: Δε φταίει ο πατέρας μου αν εγώ δεν μπορώ να αντιμετωπίσω κατά πρόσωπο τα προβλήματά μου. Αν δεν καταφέρνω να πείσω εμένα τον ίδιο πως είμαι ικανός, δε γίνεται να έχω την απαίτηση να το κάνει εκείνος.

A: Το κατανοώ μέχρι εδώ. Αλλά σε ξαναρωτάω; Οι άλλοι;

Δ: Πάνω κάτω τα ίδια ισχύουν και γι' αυτούς.

A: Δηλαδή;

Δ: Κατηγορώ το δημοσιογράφο πως εξυπηρετεί συμφέροντα. Πως κοροϊδεύει τον κόσμο. Κι εγώ τι κάνω για να το αλλάξω;

A: Μα στο χέρι σου είναι; Δεν πήγες και τα είπες στην εικομπή;

Δ: Και λοιπόν; Με είδαν και μετά από μια βδομάδα, με είχαν κιόλας ξεχάσει. Είχε δίκιο τελικά.

A: Και πάλι, δεν βλέπω που ακριβώς φταις εσύ;

Δ: Πήγα, εκτονώθηκα κι αυτό ήταν. Τίποτα δεν άλλαξε.

A: Τα είπαμε αυτά. Ο κόσμος μπορεί να μην αλλάξει και ποτέ.

Δ: Μην το κάνεις αυτό. Εσύ ειδικά, μην το κάνεις.

A: Τι το ξεχωριστό έχω εγώ;

Δ: Σταμάτα να υποτιμάς τον εαυτό σου.

A *(φρονιάζοντας)*: Πες μου, τι το ξεχωριστό έχω εγώ;

Δ *(επίσης φρονιάζοντας)*: Τα πάντα!

A: Δεν ξέρω τι να...

(Ο Δ τη διακόπτει).

Δ: Είσαι ο μόνος λόγος που δεν το έχω ακόμα αποφασίσει οριστικά.

A: Ποιο; Να τα παρατήσεις;

Δ: Ξέχνα το.

A: Συνέχισε τότε.

(Ο Δ δείχνει να δυσφορεί. Παίρνει αρκετές βαθιές ανάσες, πριν ξαναρχίσει να μιλά).

Δ: Εφόσον λοιπόν δεν κάνω κάτι ουσιαστικό για ν' αλλάξει η κατάσταση, σε τίποτα δε μου φταίει ο μεγαλοδημοσιογράφος.

A: Ας πούμε πως συμφωνώ. Κι ο συγγραφέας;

Δ: Κι εκείνος. Σκέφτηκε κάτι, το έγραψε κι αυτό ήταν.

A: Κι εσύ; Που το διάβασες;

Δ: Να που πάλι φτάνουμε στο εγώ. Ναι, το διάβασα. Και άρχισα να φτιάχνω ιστορίες με το μυαλό μου. Για ξεριζωμένες καρδιές που θα κατάνια. Κι ύστερα θα όριζα εγώ τη ζωή μου. Σαχλαμάρες. Γιατί να φταίει αυτός, αν εγώ πήρα τοις μετρητοίς όσα έγραψε;

A: Μήπως παραείσαι αυστηρός με τον εαυτό σου;

Δ: Θα μπορούσα ίσως να τελειώνα μια και καλή αυτή την ιστορία. Αν δεν ήσουν εσύ.

A: Πάλι υπονοούμενα; Γιατί δε λες ξεκάθαρα τι εννοείς;

Δ: Σκέψου. Τι λέει ο μύθος;

A: Για τον μεγαλύτερο εχθρό, την καρδιά του οποίου θα πρέπει να...

(Η Α σταματά τρομοκρατημένη τη φράση της).

Δ: Κατάλαβες τώρα;

A (έξαλλη): Δε μπορεί να σοβαρολογείς ότι θες...

Δ: Ίσως να είναι η πιο σωστή λύση.

A: Αρνούμαι να σε ακολουθήσω σε αυτή την παράνοια.

Δ: Πάντα αρνιόσουν.

A: Και τι προτείνεις; Να κάτσω σε ακούω να μου λες πως θες ν' αυτοκτονήσεις;

Δ (γελώντας): Ε, καλά. Δε θα το κάνω κι όπως το γράφει στο βιβλίο.

(Ο Δ παριστάνει, με παντομίμα, πως παίρνει ένα μαχαίρι, σκίζει το στέρνο του, ξεριζώνει την καρδιά του και την τρώει).

A (εξοργισμένη): Αυτό είναι το θέμα;

Δ: Έχεις κάτι καλύτερο να προτείνεις;

A: Νομίζω πως θα φύγω.

Δ: Δε θα είναι η πρώτη φορά που το κάνεις.

A: Ορίστε;

Δ: Κάθε φορά που σε είχα ανάγκη, το έβαζες στα πόδια.

(Η Α του γυρνά την πλάτη και φεύγει. Ο Δ μένει για λίγο μόνος του στη σκηνή. Κλωτσάει νευριασμένος τα σκαλιά. Ύστερα αποχωρεί. Σκοτάδι).

Σκηνή 11^η

(Έξι μήνες μετά. Στη σκηνή ενός θεάτρου. Ο Δ και η Α κάθονται στις δυο άκρες, με την πλάτη γυρισμένη ο ένας στον άλλον. Για λίγο φωτίζονται και οι δύο και ύστερα το φως μένει μόνο πάνω στον Δ. Σε όλη την υπόλοιπη διάρκεια της σκηνής, θα φωτίζεται μόνο όποιος απ' τους δυο μιλάει).

Δ: Πέρασαν κιόλας έξι μήνες. Και δεν ξέχασα ποτέ. Τίποτα.

Α: Πέρασαν κιόλας έξι μήνες. Και προσπαθώ να βάλω τις σκέψεις μου σε μια σειρά.

Δ: Μου κόστισε αυτός ο αποχωρισμός. Κι ας έτυχε να ξανασυναντηθούμε σχετικά σύντομα.

Α: Μου κόστισε αυτός ο αποχωρισμός. Όσο κι αν προσπάθησα να τον διαχειριστώ.

Δ: Ήταν τότε που βρεθήκαμε σ' εκείνη την παράσταση. Ήσουν με τους γονείς σου. Ύστερα με προσιάλεσαν να φάμε όλοι μαζί. Ήταν τόσο αμήχανα.

Α: Σε προσιάλεσαν οι γονείς μου. Και δεν ήταν δυνατόν να αρνηθώ. Ήμασταν τόσο αμήχανοι, που λες κι έχει σβηστεί από τη μνήμη μου το τι συζητάγαμε.

Δ: Θυμάμαι όταν αποχαιρετιστήκαμε, πως είχες ορμήξει για να με αγκαλιάσεις. «Πέρασα πολύ όμορφα», μου είπες χαζοχαρούμενα.

Α: Τη θυμάμαι εκείνη την αγκαλιά. Πόσο ανάγκη την είχα! Και μαζί σου ψέλλισα και κάτι, δεν ξέρω τι, το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό.

Δ: Στη Σχολή, αποφεύγαμε ο ένας τον άλλον.

Α: Όταν από μακριά τύχαινε να συναντηθούν τα βλέμματά μας, γυρνάγαμε απ' την άλλη.

Δ: Και στα μαθήματα, πιάναμε στασίδι εγώ στη μια άκρη κι εσύ στην άλλη.

Α: Μέχρι που ήρθε το καλοκαίρι.

Δ: Τόλμησα να έρθω να σε χαιρετήσω.

Α: Όταν σε είδα να πλησιάζεις τα έχασα.

Δ: Σε αγκάλιασα χωρίς να το πολυσκεφτώ.

Α: Δεν αντιστάθηκα.

Δ: Σου είπα πως θα μου λείψεις.

Α: Σου είπα πως θα μου λείψεις. Κι αμέσως συμπλήρωσα: «Ε, θα τα λέμε, δε θα χαθούμε». Δεν ξέρω καν γιατί το είπα.

Δ: Ήταν αυτό που χρειαζόμουν για να πάρω θάρρος.

Α: Σκέφτηρα πως δε θα ξαναμιλάγαμε μέχρι το Φθινόπωρο.

Δ: Τέλη Ιουλίου πρέπει να ήταν, που σου έστειλα το πρώτο μήνυμα. Με χέρι που έτρεμε.

Α: Τέλη Ιουλίου πρέπει να ήταν, που έλαβα το πρώτο σου μήνυμα. Μου έστελνες χαιρετισμούς από το χωριό, μαζί με μια φωτογραφία.

Δ: Μου απάντησες κι εσύ με μια φωτογραφία από το χωριό. Συμφωνήσαμε να τα ξαναπούμε.

Α: Όλο τον Αύγουστο μιλάγαμε μέσω μηνυμάτων. Είχε αρχίσει να μου αρέσει αυτή η επικοινωνία.

Δ: Όλο τον Αύγουστο μιλάγαμε μέσω μηνυμάτων. Ένωθα όμορφα με αυτό που είχε αρχίσει να δημιουργείται. Ξανά.

Α: Σε είχα ρωτήσει πως πάνε τα πράγματα με την καρδιά σου. Μου είπες πως το είχες αφήσει πια πίσω σου. Κατάλαβα πως το εννοούσες.

Δ: Σου είπα πως το είχα αφήσει πια πίσω μου. Κι ήταν αλήθεια. Ένωθα πια πως είχε αρχίσει να χτυπά ξανά με φυσιολογικούς ρυθμούς. Λυτρωτικό.

Α: Και κάποια στιγμή επιστρέψαμε στην πόλη. Και συνεχίσαμε τα μηνύματα.

Δ: Και κάποια στιγμή επιστρέψαμε στην πόλη. Και ξανάρχισε το κρυφτούλι. Επικοινωνούσαμε μόνο ηλεκτρονικά.

Α: Κι εσύ παράλληλα να ετοιμάζεσαι για την παράσταση.

Δ: Κι εγώ παράλληλα να ετοιμάζομαι για την παράσταση.

Α: Έβγαζα το σκύλο βόλτα και ήμουν σα χαμένη.

Δ: Έκανα πρόβες και το μυαλό μου έφευγε, μπέρδευα τα λόγια μου.

Α: Και οι μέρες περνούσαν.

Δ: Η επικοινωνία είχε αρχίσει να αραιώνει.

Α: Η επικοινωνία είχε αρχίσει να αραιώνει.

Δ: Σου έστειλα μήνυμα για να μου πεις ποια μέρα θα ερχόσουν στην παράσταση.

Α: Ήθελα να είμαι εκεί. Αλήθεια.

Δ: Μέχρι την τελευταία στιγμή, δεν ήξερες ποια μέρα θα βόλευε περισσότερο. Κλασιιά.

Α: Δεν μπορούσα ν' αποφασίσω.

Δ: Καταλήξαμε πως θα ερχόσουν στην προεμιέρα.

Α: Σου είπα πως θα ερχόμουν στην προεμιέρα. Δηλαδή σήμερα.

Δ: Και σήμερα, λίγες ώρες πριν ανοίξει η αυλαία σου έστειλα μήνυμα με τις τελευταίες λεπτομέρειες. Ξέρω πως πάντα χάνεσαι στους δρόμους.

A: Είδα το μήνυμα, αλλά όπως πάντα δεν ήξερα αν θα προλάβαινα με τον χρόνο.

Δ: Ήσουν στη θάλασσα, χωρίς αυτοκίνητο, αλλά μου είπες πως θα προσπαθούσες να έρθεις, αρκεί να ξεμπερδεύεις νωρίς. Σου απάντησα πως ήλπιζα να τα καταφέρεις και πως θα το ήθελα πολύ να δεις την παράσταση.

A: Το ήθελα. Να έρθω. Πραγματικά.

Δ: Τώρα, σε λίγα λεπτά βγαίνω στη σκηνή και δεν ξέρω αν τελικά θα κάθεται κάπου ανάμεσα στους θεατές. Εγώ όμως θα σε φαντάζομαι, χωμένη στο μισοσκόταδο να παρακολουθείς από την τελευταία σειρά.

(Τα φώτα σβήνουν. Μετά από λίγη ώρα σιωπής, ακούγονται δυνατά χειροκροτήματα. Όταν τα φώτα ξαναάβουν, ο Δ είναι μόνος του στη σκηνή και μαζεύει τα πράγματα του. Από το βάθος, η Α πλησιάζει τη σκηνή. Ο Δ σκυφτός, δεν την βλέπει, μέχρι που εκείνη ανεβαίνει στη σκηνή. Τότε, ο Δ γυρίζει το βλέμμα του και την κοιτά. Χαμογελά πλατιά. Το ίδιο και η Α).

Δ: Ήρθες!

A: Ήρθα. Κατευθείαν από τη θάλασσα. Όπως ήμουν. Με τ' αλάτια.

(Ο Δ με την Α αγκαλιάζονται σφιχτά. Σκοτάδι).

ΤΕΛΟΣ